

opusdei.org

Det spirer og gror i Ukrania

Aliona er pedagog, hun er gift med Vadim, og de har to barn. De bor i Kiev (Ukrania). Her forteller de om hvordan de ble kjent med Opus Dei og om ansvaret de føler for å gjøre Verket kjent i landet sitt.

05.11.2013

Stole på Gud.....helt fantastisk!

For å begynne med begynnelsen: Jeg heter Aliona og er 40 år gammel. Jeg bor med min familie i Kiev,

hovedstaden i Ukraina. Og ... jeg er lykkelig! Det er ikke mange som kan si det samme! Jeg skulle ønske alle kunne føle seg så lykkelig som meg!

For ti år siden ble min mann tilfeldigvis kjent med en person fra Opus Dei i kirken, og de ble gode venner. Takket være det Vadim lærte av denne vennen, begynte vi å holde bønnestunder hjemme. Vi begynte å leve med vissheten om at Gud alltid er med oss, at han vil at vi skal gjøre noe stort med livet vårt.

Min mann begynte å reise til Moskva for å treffe folk fra Opus Dei, og det kom venner derfra for å besøke oss i Kiev. Jeg så hvordan de lærte ham hengivenhet til Jomfru Maria, hvordan de hjalp ham å forme sin personlighet og til å vokse i kristne dyder.

Jeg så hvordan min mann forandret seg, og jeg ville også ha hjelp til å oppnå dette. Jeg lette etter en åndelig

veileder. Noen uker senere kom det en prest fra Opus Dei til Kiev. Vi ble enige om at jeg skulle finne et passende sted for et retrett, og ta med meg noen venninner. Jeg ble forelsket i Opus Deis spiritualitet, spesielt etter en reise til sentret i Yantan hvor jeg deltok på et kurs. Alle var så vennlige, de brukte tid og omtanke på meg, og selv om det var andre deltagere, følte jeg det som om hele kurset var lagt opp spesielt for meg. Det gikk rett til hjertet på meg, de ga meg all sin tid og visste ikke hva godt de skulle gjøre for meg.

Jeg spurte meg selv om ikke jeg også kunne bli slik. I bøkene til den hellige Josemaria begynte jeg å finne svarene på alt jeg lurte på. Slik gikk tiden (for Gud tar sin tid). Han forberedte meg litt etter litt, som om jeg var en liten pike.

Jeg er pedagog, og på den tiden arbeidet jeg som lærer. Jeg elsker

yrket mitt. Jeg og min mann bestemte oss for å dra nytte av det vi hadde lært, og åpne vårt eget senter for barn. Det ble åpnet den 15. august 2010. Og nå drømmer vi om de fremtidige skolene, for gutter og piker, med kapell, for å kunne ha Det aller helligste sakrament hos, med prester fra Opus Dei...Vi ber til Gud om hjelp til å finne et passende sted. I fjor hadde vi 60 barn, og bak hvert barn en familie. Alt dette betyr vennskap, styrke, følelser, liv!

Når folk ser at du legger hele din sjel i det du gjør, åpner de sitt hjerte for deg. De begynte å spørre hvorfor vi var så glade. Og vi fortalte dem om Gud, og siden Gud er god, har vi nå 4 barn som er døpt, og flere familier som har omvendt seg.

Natasha, mor til to barn, fant også fram til Gud. I september begynner hun forberedelsene til dåpen i St. Alexander-katedralen i Kiev. (Det er

hun som har hjulpet meg med å skrive denne artikkelen) Flere mødre deltar i retrettene vi har hver måned, sammen organiserer vi alt.

Vadim har begynt å gi kurser for fedrene, der han snakker om dyder. Og hvert år feier vi Jul.

den hellige Nikolas og de Hellige Tre Konger hjelper oss til å snakke om Jesus. Det er fantastisk å se hvordan kjærligheten kan samle katolikker, ortodokse, muslimer og jøder; på sentret har vi barn fra alle disse trosretningene.

Det er en ting til jeg vil si: Gud er trofast! Han har aldri forlatt oss, aldri har vi manglet Hans hjelp og Hans lys. Derfor ser vi klart at alt kommer fra Ham, at det er Hans Verk. Det var veldig vanskelig den første sommeren da alle familiene reiste på sommerferie. Det var nesten ingen ting å gjøre og vi måtte

betale leien. Vadim og jeg ba til Gud med stor tro, vi stolte på Gud.

Plutselig kom Tatiana, som hadde hatt sin lille datter på vår skole helt til mai. Hun hadde måttet være tre dager lenger enn ventet i Kiev. Vi hilste på hverandre og omfavnet hverandre. Og så sa hun: Jeg ba til den Hellige Ånd, og bestemte meg for å hjelpe dere. Jeg visste denne første sommeren ville bli vanskelig for dere. Hun ga oss en konvolutt: Den inneholdt akkurat den summen vi behøvde.

Jeg trodde at sånt bare hendte personer som var veldig hellige, i boken om den hellige Josemaria hadde jeg lest noe lignende. Jeg må benytte anledningen til å fortelle at vi her føler stor hengivenhet og kjærlighet til den hellige Josemaria: han er alltid tilstede blant oss. Men slikt hender også vanlige mennesker

som oss: fra det øyeblikket føler vi at Guds hjelp alltid vil være med oss.

I år kom barna tilbake til Kiev senere enn noensinne. I slutten av august hadde vi bare 3-4 barn. Men jeg mistet ikke roen, jeg vet at Gud er trofast ! Og før 10. september var skolen full. Jeg takker Gud hele tiden for det Han gjør i mitt liv, i våre liv.

Våre døtre arbeider sammen med oss, de underviser i engelsk og musikk. Foreldrene ber oss om å sette igang med skolene: det er meget å gjøre, mange planer, mange drømmer...nå vet vi at om vi arbeider med Gud og for Gud...da lykkes vi!